

Ali zbirate znamke?

Na svetu je mnogo zbiralcev znamk, tudi marsikateri »Zvončkar« je vmes. Vsi ti goje gotovo samo eno željo, da bi zbrali vse znamke sveta. Človek bi rekel, da to ni tako težko, ali...

Francoski filatelistični list (filatelija je tuje ime za zbiranje znamk) »L'Echo de la Timbrologie« prinaša zanimive podatke o tem, koliko vrst znamk je nekoč bilo in koliko jih je danes na svetu.

Poštna znamka se je prvič pojavila l. 1840.

Leta 1859. je štel celotni album poštних znamk vseh držav in vseh

vrednosti že več kakor 810 različnih poštних znamk.

Leta 1889. se je število dvignilo na 6740.

Toda znamk je bilo leto za letom vedno več in leta 1909. je bilo treba za popoln album že 14.200 znamk.

Danes je pa znamk še veliko več (najbolj je naraslo njihovo število po svetovni vojni, ko je nastalo nešteto novih držav). Po računu francoskih zbiralcev je bilo dosedaj tiskanih okoli 55.000 različnih vrst znamk v raznih državah.

Mislím, da ni nobenega med nami, ki bi mogel vse zbrati! K. S.

Trije kozli (Norveška pravljica)

Nekoč so živeli trije kozli, ki so si bili bratje. Namenjeni so bili na planino v gorovje, da bi si popravili zrahljano zdravje in zdebelerli ob sočni gorski paši.

Pa so odkorakali. Spotoma pridejo do nekega vodopada, preko katerega je vodil most. Pod mostom pa je stanoval oduren spak, ki je imel oči velike kakor dva krožnika in nos dolg kakor ročaj metle.

Najmlajši kozel je šel naprej, bil je droben in nežen in zato je hotel priti prvi preko mosta.

»Rakrak, rakrak!« je ropotalo v mostu.

»Kdo koraca po moji strehi?« zavpije spak.

»Jaz sem,« pravi kozlič, ki je imel visok, prijeten glasek, »jaz sem, najmanjši kozel, grem na planino, da se zdebelim.«

»Požrem te!« zarjove spak, »zakaj pošteno sem lačen in veselim se že na mastni grižljaj.«

»Oh, tako sem še majhen, od mene ne boš imel dosti; počakaj še malo! Za mano pride drugi kozel, ta je mnogo večji in ti bo veliko bolj teknil.«

»Pa naj bo!« reče spak.

Čez nekaj časa pride na most srednji kozel; bil je precej večji, veselje ga je bilo pogledati. Tudi ta je hotel preko mosta.

»Rakrak, rakrak!« je ropotalo v mostu.

»Kdo koraca po moji strehi?« zavpije spak.

»Jaz sem,« reče kozel, ki ni imel baš najlepšega glasu, jaz sem, srednji kozel; grem na planino, da se zdebelim.«

»Požrem te!« zarjove spak, »kajti pošteno sem lačen in veselim se že na mastni grižljaj.«

»Oh, nisem še dosti velik, od mene ne boš imel dosti; počakaj še malo! Za mano pride tretji kozel, ta je mnogo večji in ti bo veliko bolje teknil.«

